לטעל מח: קדושין י:],
[מוספסת רפ״ה],
נדרים ע: עג:,
קדושין ה. י:, לו ן יצמום

סח.], ו) [מלת רב נראה מיותר וע"ל רש"י ריש נח:

ד"ה אלא לרב שמואל בר

יהודה וכו'], ז) [קדושין יא. ע"ש ב"ב לב: ועי חוס׳

גיטין פו. ד"ה עד], ק) [תוספתא דב"ב פ"ד],

ט) ולקמן נח.],

תורה אור השלם

ו. וַלּאמֶר אָחִיהָ וְאִמָּה. תַשֵּׁב הַנַּעֲרָ אָתָנוּ יָמִים

2. ואיש כי ימכר בית

מושב עיר חומה והיתה

מושב איז יויי,יי,יי, אֶלְתוֹ עַד תֹם שְׁנַת מִמְכָּרוֹ יָמִים תִּהְיֶה מִמְכָּרוֹ יָמִים תִּהְיֶה

אשר יצא מאפכם והיה קָבֶם קְזְרָא יַעַן מְאַסְתָּם אֶת יְיָּ אֲיִ בְּקָרְבְּכָם וַתִּבְכּוּ לְפָּ

לָאמר לְמָה זָּה יָצָאנוּ מִמִּצְרָיִם: במדבר יא כ מִמִּצְרָיִם:

מַּמִּנְצְרָיִם: במדבר יא כ 4. וְכֹהֵן כִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ

יי יְבנֵין בִּ יְּוְבֶּוֹי בֶּעֶּכְּ קְנְיַן בַּסְפוֹ הוּא יֹאבַל בּוֹ וִילְיִד בֵּיתוֹ הֵם יֹאבְלוּ

בלחמו: ויקרא כב יא

גאַלָּתו:

ויקרא כה כט

או עשור אחר תלר:

אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנם מאין

לחופה: גמ' מנא הני מילי אמר רב חסדא

דאמר קרא יויאמר אחיה ואמה תשב הנערה

אתנו ימים או עשור מאי ימים אילימא תרי

יומי משתעי איניש הכי אמרו ליה תרי

יומי אמר להו לא אמרו ליה עשרה יומי אלא

מאי ימים שנה דכתיב ימים תהיה גאולתו

ואימא חדש דכתיב נעד חדש ימים אמרי

דנין ימים סתם מימים סתם ואין דנין ימים

סתם מימים שנאמר בהן חדש אמר רבי

זירא תנא פיקמנה בין היא ובין אביה

יכולין לעכב בשלמא איהי מצי מעכבא

אלא אביה אי איהי ניחא לה אביה מאי

נפקא ליה מינה סבר השתא לא ידעה למחר

מימרדא ונפקא ואתיא ונפלה עילואי אמר

רבי אבא בר לוי יאין פוסקין על הקטנה להשיאה כשהיא קטנה אבל פוסקין על

הקטנה להשיאה כשהיא גדולה פשיטא מהו

דתימא ליחוש דלמא מעיילא פחדא

מהשתא וחלשה קא משמע לן אמר רב

הונא בגרה יום אחד ונתקדשה נותנין לה

שלשים יום כאלמנה מיתיבי בגרה הרי היא

כתבועה מאי לאו כתבועה דבתולה לא

כתבועה דאלמנה תא שמע יבוגרת

ששהתה שנים עשר חדש רבי אליעזר

אומר הואיל וחייב בעלה במזונותיה יפר

אימא בוגרת וששהתה שנים עשר חודש

רבי אליעזר אומר הואיל ובעלה חייב

במזונותיה יפר תא שמע המארם את הבתולה בין שתבעה הבעל והיא מעכבת

ובין שתבעה היא ובעל מעכב נותנין לה שנים עשר חדש משעת תביעה אבל לא

משעת אירוסין ובגרה הרי היא כתבועה

כיצד יבגרה יום אחד ונתקדשה נותנין לה

שנים עשר חדש ולארוסה שלשים יום

תיובתא דרב הונא תיובתא מאי ולארוסה

שלשים יום אמר רב פפא הכי קאמר הבוגרת

שעברו עליה שנים עשר חדש בבגרות

ונתקדשה נותנין לה שלשים יום כאלמנה: הגיע זמן ולא נישאו: יאמר עולא ידבר תורה ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה שנאמר

וכהן כי יקנה נפש ®קנין כספו והאי נמי קנין כספו הוא מה מעם אמרו

אינה אוכלת שמא ימוֹגוֹ לה כום בבית אביה ותשקה לאחיה ולאחותה

אי הכי הגיע זמן ולא נישאו נמי התם דוכתא מייחד לה אלא מעתה

לקים כהן לישראל לא ליכול בתרומה דלמא אתו למיכל בהדיה השתא

מדידהו ספו ליה מדידיה אכלי רב שמואל בר יורב יהודה אמר משום

סימפון אי הכי נכנסה לחופה ולא נבעלה נמי התם מיבדק בדיק לה והדר מעייל אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא ליכול בתרומה

משום סימפון ״יסימפון בעבדים ליכא ראי ראבראי הא קחזי ליה ואי

דגואי למלאכה קא בעי ושבסתר לא איכפת ליה סחנמצא גנב או

והא דכתים חדש. והא דכתיב דנין ימים מתם מימים שנאמר בהם חדש. והא דכתיב החולץ (יבמות דף מח:) ירח שלשים ימים שלשים ולא אמר התם ימים

> דלא נפקא ליה מינה הוי מרידה ופוחתין מכתובתה ותימה דאטו משום דאין האב רולה נקנום הקטנה בכתובתה היא מה פשעה וי"ל דהוה לן למימר יגרשנה בלא כתובה שהרי כתובתה לחב: בגרה יום אחד ונתקדשה כו'. וא"ת ומתני׳ דקתני דמשתבעה נותנין לה י"ב חודש היכי משכחת לה כיון דאין נותנין לעולם אלא ל' יום בבגרות דמסתמא איירי בנתקדשה כשהיא נערה כמו שדרך בני אדם דאסור להדש את בתו הענה ואין פוסקין נמי על הקטנה להשיאה וי"ל דדוקא בבגרה ואח"כ נתקדשה קאמר רב הונא דאין לה אלא ל' יום אבל נתקדשה קודם בגרות יש לה י״ב חודש משעת תביעה וטעמא דכשבגרה קודם שנתקדשה אין לה י״ב חודש דמסתמא הכינה כל תכשיטיה שאם ימנא לה בעל יהא הכל מוכן אבל נתקדשה קודם בגרות אינה מקפדת שכבר היא מקודשת:

> מאי לאו כתבועה דבתולה. ולא מצי לשנויי אין כתבועה דבתולה ובשקידשה ואח"כ בגרה דפשיטא ליה דאז לא הוי בגר כתבועה ור"ת מפרש דסתם האי לישנא דבגרה משמע שנתקדשה (ה) בבגר ולה קודם: תיובתא דרכ הונא תיוכתא. מימה דהכא קאי במיובתא ובפ׳ נערה המאורסה (נדרים דף ע:) אתיא סוגיא סתמא דהש"ם כוותיה דהאמר אמילתיה דרבי אליעזר [ההיא דבוגרת ששהתה י"ב חודשן דמייתי לעיל בוגרת בל' יום סגי אימא בוגרת וששהתה והיינו כרב הונא ונראה לפרש דה"ק בוגרת בל' יום סגי והיכי קתני במתני׳ בוגרת ששהתה שנים עשר חודש דמשמע דבוגרת לא סגי לה בשום ענין בלא שנים עשר חודש בל' יום סגי כגון שקידשה לחחר ששהתה י"ב חודש בבגרות ומשני תני בוגרת וששהתה והשתה קתני סתם בוגרת בהדי נערה ששהתה שנים עשר חודש ובהדי אלמנה ששהתה שלשים יום משום דיש בוגרת שדינה כנערה בשנים עשר חודש כגון בגרה יום אחד ונתקדשה ויש בוגרת שדינה כאלמנה כגון עמדה י"ב חודש בבגרותה ונתקדשה והשתא אתיא דלא כרב הונא ובפירוש דסוגיא דהתם אין להאריך כאן:

> לקים בהן בו׳. מעשיר לה פריך דלח שכיח שיחכל בבית ישראל וגם אין רגילין להוליך תרומה עמהם אבל לקוטות רגילין להשתכר עם ישראל ופעמים מתפרנסים משל

א) אולי ל"ל פי׳ ודלא כרב הונא דאמר דאפילו לא בגרה וכו׳.

ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים ודרשינן בשילהי

מאי נפהא ליה מינה. משמע כיון

עלמס: השתא מדידהו ספו דיה בו'. ולקיט ישראל גבית כהן לא חיישינן כלל דדוקא מלקיט כהן גבית ישראל הוא דפריך לפי שדרך האכסנאי להשקות לבני הבית כדי למלוא חן בעיניהם וכשהוא מושיט להם אינו מדקדק מה הוא נותן אבל ללקיט ישראל בבית כהן כשפרנסתו עליו בשעת אכילה מדקדק היטב מה הוא נותן לו:

קוביוסטום

ר"פ ה"ק (ארוסה) בוגרת שעברו עליה ייב חודש בבגרותה ונתקדשה נותנים לה ל' יום כאלמנה ל) פי׳ אפי׳ לא בגרה אלא יום א׳ נותנים לה ל' יום כאלמנה וא״צ להמתין עד י״ב חודש בבגרותה ונתקדשה נותנים לה ל' יום כאלמנה וא״צ שעברו עליה ייב חודש בבגרותה ותקדשה נותנים לה ל' יום שהוא זמן מועט כדי לתקן שאר דברים קטנים: הגיע זמן ולא נישאו וכו׳ אמר עולא ארוסה בת ישראל ד״ת אוכלת בתרומה שנאמר וכהן כי יקנה נפש קנין כספו ומ״ט אמרו אינה אוכלת פי׳ הואיל ומה״ת אוכלת גזירה שמא ימזגו לה כוס בבית חמי׳ ותשקה לאחי׳ ולאחיותי׳ עי׳ פתרון זה בשמעתא קמייתא דקידושין א״ה אפילו הגיע זמן ולא נשאו נמי

אין האשה אוכלה כו'. טעמא מפרש בגמראש: גב" ואימא. מאי ימים חודש ועשור עשרה ימים: יכולין לעכב. מלינשא עד שתגדל: מימרדה ונפקה. חמרוד בבעלה שלה חוכל לסבול וחלה וחבה אלי שנים עשר חודש משום דכתיב אלל ירח: אי איחי גיחא לה אביה עד שתגדל ונמלאתי לריך לתכשיטין אחרים: להשיאה כשהיא קטנה.

שמורח הוא להי אבל פוסהיו כו׳. ודוקא בלא קידושין אבל קידושין בקטנות לא עד שתגדל ותאמר בפלוני אני רולה: נותנין לה שלשים יום כחלמנה. משעת חירוסין שכיון שבגרה היא מכינה תכשיטין קודם בגרות שאינה רולה לשהות עוד: כתבועה. כאילו תבעה להכין עלמה לנישוחין: דבחולה. שנים עשר חודש משעת חירוסין: יפר. נדריה בלח שותפות דאב. שמעינן מיניה דבוגרת נמי אינו חייב במזונותיה עד שתשהה י"ב חודש: וששהתה. והכי האמר בוגרת לסוף שלשים והנערה ששהתה שנים עשר חודש: בעל נמי יהבו ליה רבנן זימנא כדתנן במתני' [ע"א] לפרנס עלמו בלרכי חופה: ולחרוסה שלשים יום. ויש ארוסה שאין נותנים לה אלא שלשים יום ולקמן מפרש לה: נותנין לה שלשים יום. משעת אירוסין: שמא ימוגו לה כום. של תרומה: בבים אביה גרסינן: דוכתא מייחד לה. מאחר שהוא זן אותה תמיד מוליאה מבית אביה ומייחד לה מקום שלא תפסיד מזונותיו לחלקם לקרוביה: לקיט. ששוכרו ללקוט תבוחתו: לקיט כהן. לקיט שהוח כהן ונשכר לישראל: משום סימפון. הוא דאמר ארוסה לא תאכל תרומה עד שיגיע זמן שחייב במזונותיה. ולשון סימפון הוא ביטול כגון שובר המבטל שטר קרוי סימפון ומוס באשה או בבהמה שמבטל המקח קרוי סימפון. והכא גזור בה שמא ימלא בה מום ונמלאו קידושי טעות ובטלים ונמלא שאכלה זרה בתרומה: אי הכי נכנסה לחופה ולא נבעלה. קס"ד שעדיין אינו מכיר במומין שבה ואמאי תני

מתני׳ אפילו למשנה אחרונה עד

שתכנס לחופה וכ"ש דקשיא משהגיע

זמן דמשנה ראשונה: מיבדק בדיק

לה. ביד קרובותיו: סימפון בעבדים

ליכח. אין מומין מבטל מקח:

הוביוסטום

הגהות הב"ח (א) תום' ד"ה מאי לאו וכו' שנתקדשה בבגר. נ"ב וכן מוכח ממאי דפריך בסמוך מהא דתניא בוגרת ששהתה י"ב חודש ר"א אומר יפר כו' דקשה נמי דלמא איירי . כשנתקדש׳ קודם שתתבגר:

מוסף רש"י

הואיל וחייב בעלה . למי שנכנסה ברשותו מום ונמלאו קידושי טעות. סימפון, כל דבר המבטל ל מכון, כני יכו המפון דבר קרוי סימפון שלו, כגון שובר הוי סימפון של שטר בשנים אוחזין (ב"מ כ.) וכאן קורא סימפון דבר המבטל את הקידושין או את המקח של עבד (קדושין י:). סימפון בעבדים ליכא. לבטל את המקח, דאי דאבראי הא קחזי גנב קודם לכן. גונב ממון לם א מיי׳ פ״ו מהל׳ תרומות הלכה ג ופ״ח הלכה ז: מ ב מיי פ״י מהלי אישות

עין משפט

נר מצוה

הלכה טו סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי׳ נו סעיף

בא ג מיי' פ"ג מהלי אישות הלכה יט ופי״א מהל' גירושין הלכי א סמג עשין ג טוש״ע שס סימן לו סעיף ח:

מב ד ה מיי פ״י מהל׳ אישות הלכה יו סמג ם טוש"ע שם סימן נו

סעיף א: בג ו מיי' פ"ו מהל' תרומות הלכה ג: מו מויי פט"ו מהלי וכירה הלכה יב סמג לאוין קע טוש"ע ח"מ סי׳ רלב סעיף י:

תוספות רי"ד

דמשהגיע זמן אוכלת רחרומה ארל ר"ד וכו". בוז ומה אבל ב"ו זכר. כדמפרש טעמא לקמן משום גזירה דעולא: נותנין לבתולה י"ב חודש קרא תשב הנערה אתנו . ימים או עשור מאי ימים ימים או עשוו מאי ימים אי נימא תרי יומא מישתעי אינשי הכי דאמרי תרי יומא ואי לא עשרה יומא ימים תהיה גאולתו ואימא ימים דחודש דכתיב עד חודש ימים דנין ימים סתם מימים סתם ואין . דניז ימים סתם מימים קטנה בין היא בין אביה יכולין לעכב. פי׳ שאם נתארסה יכולים לעכב יותר מי״ב חודש שלא להשיאה לו עד שחודיל ע"י שקטנה היא ותשמיש קשה לה ואם תנשא לו היום ולמחר כשאינה יכולה לסבול תשמיש וטורח הבית תמרוד בו עד ונמצאת צריך תכשיטין י . אחרים ומפני טענה זו יש בידה לעכב אלא אביה אי איהי ניחא לה אביה מאי נפקא ליה מיניה סבר השתא לא ידעא מימרדא ואתיא ונפלה עלי: א"ר ואבאז רבית כיי איי (אבא) בר לוי תנא אין פוסקים על הקטנה להשיאה להשיאה . כשהיא קטנה. פי' משום על הקטנה להשיאה כשהיא גדולה פשיטא מ״ד ניחוש דלמא מעיילא בלבה פחד (או חלשא) [מהשתא וחלשא] קמ"ל. לבה פחד תשמיש וטורח הריח הואיל ומזרירה לה בקוטנה ואימא דאין פוסקין קמ״ל דפוסקין: ת"ר המארס את הבתולה מעכב בין שתבע הבעל יהיא מעכבת נותנים לה אבל לא משעת האירוסין . ובגר ה״ה כתביעה כיצד ובגו זו"ה כונביכה כיב. בגרה יום א' ונתקדשה נותנים לה י"ב חודש. פי כבתולה: ולארוסה ל' יום